

end ikke har været indenfor den højtærede Ministers Tanke, da han udarbejdede Lovforslaget.

Som jeg allerede har nævnt, har det Parti, jeg tilhører, af al Ævne arbejdet for at opnaa Enighed om dette Lovforslag. Mit Parti har ogsaa gjort det, efter at Lovforslaget er kommet tilbage fra Landstinget; vi har henstillet at lade dette Lovforslag gennemgaa alle de parlamentariske Forhandlingsstadier lige til Fællesudvalg, men det er blevet afslaaet. Der synes da altsaa et Sted at være en Villie stærk nok til at fremkalde det Resultat, at for første Gang i vor socialpolitiske Historie en af de store grundlæggende sociale Love ikke formaar at samle alle Rigsdagens Partier for derefter at blive ført ud i Livet med Tillid fra alle Sider i Befolkningen, men at en saadan Lov derimod kastes ud som et Stridens Æble mellem Klasserne. Det høje Ting vil ikke være uvidende om, at den Optættelse, jeg her gør gældende, næres langt ind i Regeringspartierne. I dette Ting har et Medlem af Partiet Venstre erklæret, at dette Lovforslag var af en saadan Art, at det var nødvendigt, at der opnaaedes Enighed om det, og i dette høje Ting har et Medlem af det konservative Folkeparti erklæret, at Forslaget indeholdt Bestemmelser, der var upaakrævet trykkende for Arbejderstanden.

Vi lever i en social Henseende vanskelig Tid, en Tid, der er vanskelig alene paa Grund af den uhyre Arbejdsløshed og de Følger, som den drager efter sig — og samtidig blæses der her i Landet op til Kamp mellem de to kæmpende Hære, som Arbejdere og Arbejdsgivere udgør. Jeg vil da sige: Kan nogen nu virkelig tro, at det i dette Øjeblik er at øve en Gerning til vort Samfunds Gavn, at vi vedtager en Lov, som i Stedet for at virke mildnende paa disse Modsætninger paa adskillige Omraader vil kunne virke som et nyt Kampsignal, der yderligere uddyber Klassemodsætningerne? Vi er fra vor Side ikke blinde for, at der i de sidste Aar er adskillige Eksempler paa, at der er Stemninger oppe i Tiden, som kommer baade fraoven og franelen i vort Samfund, og som tenderer henimod større og større Styrkeprøver mellem Samfundsklasserne. Jeg vil sige for det radikale Venstres Vedkommende, at vi vil ikke bøje os for disse Stemninger, hvad enten de kommer fraoven eller franelen, fordi vi ser, at de i deres Konsekvens fører til Samfundets Fordærv, vi ser det tværtimod som en Opgave til enhver Tid at staa imod overfor disse Stemninger. Naar vi nu staa og skal stemme om dette

Lovforslag, vil jeg sige for vort Partis Vedkommende, at vi ved med os selv, at vi har ikke under denne Sags Forhandling stillet nye og vidtgaende Krav, vi har kun krævet, at vi i vor Arbejdsløshedslovgivning skulde blive staaende paa det samme sociale og neutrale Grundlag; hvorpaa alle Partier har bygget siden 1907, og paa hvilket alle Partier har kunnet enes. Paa dette Grundlag staaer det radikale Venstre fast, og naar nu Venstre og det konservative Folkeparti som Enderesultat af disse Forhandlinger kommer og byder os en Lov, som paa afgørende Punkter forlader dette Grundlag, saa siger vi, at det er allermindst i dette Øjeblik forsvarligt, og derfor maa vi indtrængende anmode dette høje Tings Medlemmer om at forkaste Lovforslaget.

H. P. Hansen (Randers Amt): Dette Lovforslag bør ikke have Lov til at gaa her fra Rigsdagen, uden at der i sidste Øjeblik er peget paa de Konsekvenser, som Loven efter al Sandsynlighed vil faa, naar den skal bringes i Anvendelse. Jeg vil allerførst sige, at de konservative Partier, som er Flertal her i Rigsdagen, har under alle de Forhandlinger, der er ført om denne Sag saavel i denne Sal som i Salen histovre, stadig gentaget overfor os andre: De Herrer maa gøre Indrømmelser. Jeg har ikke kunnet undlade nu og da, naar disse Krav om Indrømmelser lød, at drage en Sammenligning med visse historiske Episoder. Naar visse Røverbander fangede Mennesker ind og krævede Løsepenge af dem, kunde det forekomme, at de sagde: Du kan slippe 10 000 Kr. billigere, hvis du saa vil gaa ind paa ikke enten sely eller ved dine Kammeraters Hjælp at tage mit Liv til Gengæld for, at jeg vilde tage dit. Saaledes omtrent var den Situation, vi stod overfor i Udvalget. I det sidste Udvalgsmøde, vi havde, før Sagen kom til Folketinget, mødte vi fra først til sidst dette: Vil I gøre Indrømmelser? Man kunde ikke blive fri for en Følelse af, at disse Indrømmelser, vi skulde gøre, skulde være Indrømmelser, der var egnet til at skaane Flertalspartiernes Liv, de maatte have os med, selv om de hist og her skulde give en halv Snes Tusind Kroner for det.

Det var os ikke muligt at gøre de Indrømmelser, der krævedes. Forholdet i hele denne Sag har været dette, at ud over de gamle Loves Bestemmelser indsatte man her fra Flertalspartiernes Side noget helt nyt af en meget betydelig og maaske skæbnesvanger Rækkevidde, og saa sagde man til os: Hvis I vil undgaa de Skader, der kan